

Sygn. akt VI U 94/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15/09/2020 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Kryńska-Mozolewska

Protokolant: protokolant sądowy Ewa Kołodziejuk

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2020 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania S. L. od decyzji (...) w W. z dnia 30 grudnia 2019 roku znak (...)

przeciwko: (...) w W.

o zasiłek chorobowy

orzeka:

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że odwołujący S. L. nie jest zobowiązany do zwrotu zasiłku chorobowego z funduszu wypadkowego w wysokości 129,84 zł (sto dwadzieścia dziewięć złotych 84/100) za dzień 26 stycznia 2016 roku.

Sygn. akt VI U 94/20

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 grudnia 2019 roku znak: (...) w W. zobowiązał S. L. do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego z funduszu wypadkowego za dzień 26 stycznia 2016 roku w kwocie 129,84 zł. W uzasadnieniu organ rentowy podał, że odwołujący nie ma prawa do świadczenia za ten dzień, ponieważ wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 4 kwietnia 2019 roku przyznano ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 26 stycznia 2016 roku. Wobec czego odwołujący nie ma prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jako osoba mająca ustalone prawo do renty.

(decyzja dnia 30.12.2019 r. – akta organu rentowego)

Od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł odwołanie żądając jej zmiany w zakresie uznania, że nie jest zobowiązany do zwrotu kwoty 129,84 zł. W uzasadnieniu odwołujący się wskazał, że w styczniu 2016 roku złożył wniosek o przyznanie renty, który skutkował wydaniem decyzji o odmowie przyznania prawa do renty. Ustalenie tego, że ma prawo do renty od 26 stycznia 2016 roku wynikało z apelacji organu rentowego, która została złożona od wyroku Sądu Okręgowego. Odwołujący się wskazał na brak swojej winy. Ponadto wskazał, że nie można żądać kwot nienależnie pobranego świadczenia za okres przekraczający 3 lata. W tym zakresie wskazał, że organ rentowy maksymalnie mógł żądać zwrotu świadczenia za dzień 30 grudnia 2016 roku, a dzień 26 stycznia 2016 roku wykracza poza okres występujący w przedmiotowej sprawie.

(odwołanie – k. 1-4)

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania wskazując, że doszło do podwójnej wypłaty świadczenia za okres po ustaniu zatrudnienia czyli za dzień 26 stycznia 2016 roku – renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy oraz zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego, które to świadczenia są konkurencyjne i prawo do nich wzajemnie się wyklucza. Natomiast odnośnie terminu 3 letniego organ rentowy wskazał, że organ rentowy zasadnie może żądać zwrotu świadczenia za ten jeden dzień, ponieważ trzyletni okres, jest liczony od ostatniego dnia okresu, za który nienależne świadczenie zostało wypłacone. Na poparcie argumentacji powoływał się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2012 roku III UZP 1/12.

(odpowiedź na odwołanie – k. 9-10)

Sąd ustalił co następuje:

Płatnik składek odwołującego (...) S.A. w W. w dniu 10 sierpnia 2015 roku złożył do ZUS zaświadczenie, w którym wskazał, że odwołujący był zatrudniony od 1 października 2009 roku do 31 lipca 2015 roku, podając, że niezdolność do pracy powstała w wyniku wypadku przy pracy, załączając zwolnienie lekarskie z dnia 30 lipca 2015 roku seria nr (...). Płatnik składek wypłacił zasiłek chorobowy z tytułu wypadku przy pracy za okres od 29 lipca 2015 roku do 31 lipca 2015 roku.

Odwołujący się złożył w ZUS w dniu 20 sierpnia 2015 roku oświadczenie, że nie ma na ten dzień przyznanej renty z tytułu niezdolności do pracy, wnosząc o wypłatę zasiłku chorobowego na rachunek bankowy.

(bezsporne, a nadto zaświadczenie płatnika składek, karta zasiłkowa, zaświadczenie ZUS Z10 – akta organu rentowego)

Odwołujący się był niezdolny do pracy od 29 lipca 2015 roku do 31 lipca 2015 roku i niezdolność ta pozostawała w związku z wypadkiem przy pracy. Następnie, w dniu 31 lipca 2016 roku ustał jego tytuł do objęcia ubezpieczeniem chorobowym, ale odwołujący był dalej niezdolny do pracy nieprzerwanie do dnia 26 stycznia 2016 roku. Za ten okres odwołującemu został wypłacony zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego. Za dzień 26 stycznia 2016 roku odwołującemu został wypłacony zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego w kwocie 129,84 zł.

(bezsporne, a nadto zestawienie oryginałów (...) oraz potwierdzenie przelewu – akta organu rentowego)

W dniu 5 stycznia 2016 roku odwołujący złożył w (...)wniosek o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Decyzją z dnia 6 kwietnia 2016 roku znak: PP/15/034087275 organ rentowy odmówił ubezpieczonemu S. L. prawa od renty z tytułu niezdolności do pracy. Od powyższej decyzji S. L. wniósł odwołanie do Sądu wnosząc o przyznanie renty.

Wyrokiem z dnia 29 marca 2017, sygn. akt VII U 1205/16, roku Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił decyzję ZUS z dnia 6 kwietnia 2016 roku, znak: PP/15/034087275, w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu S. L. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 5 stycznia 2016 roku do dnia 5 stycznia 2018 roku.

Od powyższego wyroku organ rentowy złożył apelację wnosząc o uznanie, że ubezpieczony nabył prawo do renty od pierwszego dnia po zakończeniu pobierania zasiłku chorobowego tj. od dnia 26 stycznia 2016 roku. Jednocześnie w uzasadnieniu apelacji organ rentowy wskazał, że świadczenie rentowe powinno być przyznane najwcześniej od dnia 27 stycznia 2016 roku. Organ rentowy zaskarżył wyrok w zakresie m.in. części dotyczącej daty początkowej przyznanego prawa do renty. Odwołujący się wniósł o oddalenie apelacji w całości.

Wyrokiem z dnia 4 kwietnia 2019 roku, sygn. akt III AUa 926/17, Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu S. L. prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od 26 stycznia 2016 roku. W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny wskazał, że ostatnim dniem, w którym upływał 182 dzień pobierania zasiłku chorobowego, był 25 stycznia

2016 roku, a nie jak argumentował organ rentowy 26 stycznia 2016 roku. Wobec czego należało przyznać prawo do renty od 26 stycznia 2016 roku, a nie od 27 stycznia 2016 roku jak wnosił w apelacji organ rentowy.

(odwołanie – k. 2 a.s. VII U 1205/16; wyrok SO z dnia 29.03.2017 r. – k. 5; apelacja – k.112-114 a.s. VII U 1205/16; odpowiedź na apelację – k. 133-134 a.s. VII U 1205/16; wyrok SA z dnia 04.04.2019 r. – k. 7; uzasadnienie – k. 157-171 a.s. VII U 1205/16)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach niniejszej sprawy, aktach organu rentowego oraz aktach sprawy toczącej się przez Sądem Okręgowy Warszawa-Praga oraz Sądem Apelacyjnym w Warszawie (sygn. akt VII 1205/16). Autentyczność dokumentacji nie została zakwestionowana przez żadną ze stron procesu.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania Sądu w tej sprawie jest odwołanie od decyzji zobowiązującej S. L. do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego w postaci zasiłku chorobowego za dzień 26 stycznia 2016 roku.

Jako podstawę żądania zwrotu nienależnie pobranego świadczenia organ rentowy wskazał art. 84 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (ustawa systemowa), art. 7 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniach społecznych z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (ustawa wypadkowa) oraz art. 13 ust. 1 pkt 1 i art. 66 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (ustawa zasiłkowa).

Zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt ustawy zasiłkowej zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy ma ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy. Natomiast zgodnie z art. 7 ustawy wypadkowej przy ustalaniu prawa do świadczeń wymienionych w art. 6 ust. 1 pkt 1-3 (czyli m.in. zasiłku chorobowego z tytułu wypadku przy pracy), podstawy wymiaru i ich wysokości, a także przy ich wypłacie, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia chorobowego, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy. Oznacza to tym samym, że ubezpieczonemu, którego tytuł ubezpieczenia chorobowego ustał, nie przysługuje zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego, jeśli zachowuje on prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w okresie po ustaniu tytułu do ubezpieczenia chorobowego. Taka też sytuacja miała miejsce w tej sprawie. W przypadku odwołującego tytuł do ubezpieczenia chorobowego ustał w dniu 31 lipca 2015 roku, ale po tej dacie odwołujący miał przyznany zasiłek chorobowy nieprzerwanie aż do dnia 26 stycznia 2016 roku. Organ rentowy jako podstawę żądania zwrotu wskazywał na prawomocny wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie gdzie przesądzono, że odwołujący ma prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 26 stycznia 2016 roku.

Jako podstawę żądania zwrotu zasiłku chorobowego za dzień 26 stycznia 2016 roku organ rentowy wskazał art. 84 ust 1 i 2 ustawy systemowej. Zgodnie z tym przepisem osoba, która pobrała nienależne świadczenie z ubezpieczeń społecznych, jest obowiązana do jego zwrotu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, w wysokości i na zasadach określonych przepisami prawa cywilnego, z uwzględnieniem ust. 11. Za kwoty nienależnie pobranych świadczeń uważa się:

- 1) świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczeń albo wstrzymanie ich wypłaty w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenie była pouczona o braku prawa do ich pobierania;
- 2) świadczenia przyznane lub wypłacone na podstawie nieprawdziwych zeznań lub fałszywych dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzania w błąd organu wypłacającego świadczenia przez osobę pobierającą świadczenia.

Natomiast zgodnie art. 84 ust. 3 ustawy systemowej nie można żądać zwrotu kwot nienależnie pobranych świadczeń z ubezpieczeń społecznych za okres dłuższy niż ostatnie 12 miesięcy, jeżeli osoba pobierająca świadczenia zawiadomiła organ wypłacający świadczenia o zajściu okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczeń albo wstrzymanie ich wypłaty, a mimo to świadczenia były nadal wypłacane, a w pozostałych przypadkach - za okres dłuższy niż ostatnie 3 lata.

Organ rentowy może domagać się zwrotu nienależnie pobranego świadczenia tylko wówczas, gdy ubezpieczonemu można przypisać złą wolę. Obowiązek zwrotu obciąża tylko tego, kto przyjął świadczenie w złej wierze wiedząc, że mu się nie należy, co dotyczy zarówno osoby, która została pouczona o okolicznościach w jakich nie powinna pobierać świadczeń, jak też tej osoby, która uzyskała świadczenia na podstawie nieprawdziwych zeznań lub dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzenia w błąd instytucji ubezpieczeniowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2009 r., I UK 174/09, LEX nr 585709). W prawie ubezpieczeń społecznych "świadczenie nienależnie pobrane", to nie tylko "świadczenie nienależne" (obiektywnie, np. wypłacane bez podstawy prawnej), ale także "nienależnie pobrane", a więc pobrane przez osobę, której można przypisać określone cechy dotyczące stanu świadomości (woli) lub określone działania (zaniechania). Organ rentowy może domagać się zwrotu nienależnie pobranego świadczenia tylko wówczas, gdy ubezpieczonemu można przypisać złą wolę. Obowiązek zwrotu obciąża tylko tego, kto przyjął świadczenie w złej wierze wiedząc, że mu się nie należy, co dotyczy zarówno osoby, która została pouczona o okolicznościach, w jakich nie powinna pobierać świadczeń, jak też tej osoby, która uzyskała świadczenia na podstawie nieprawdziwych zeznań lub dokumentów, albo w innych przypadkach świadomego wprowadzenia w błąd instytucji ubezpieczeniowej. Istotną cechą nienależnie pobranego świadczenia z ubezpieczeń społecznych jest świadomość osoby pobierającej świadczenie co do nieprzysługiwania prawa do tego świadczenia w całości lub w części od początku albo w następstwie mających miejsce później zdarzeń (por. wyrok Sądu Najwyższego z 17 maja 2001 r., II UKN 338/00, OSNP 2003 Nr 3, poz. 71). Nadto podstawowym warunkiem uznania, że wypłacone świadczenie podlega zwrotowi w myśl art. 84 ust. 2 pkt 1 ustawy systemowej, jest po pierwsze, brak prawa do świadczenia oraz po drugie, świadomość tego osoby przyjmującej świadczenie, płynąca ze stosownego pouczenia. Obie te przesłanki wystąpić muszą w trakcie pobierania świadczenia, a nie po zaprzestaniu jego wypłaty (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2019 r. I UK 285/18).

Elementem decydującym o zakwalifikowaniu świadczenia jako nienależnie pobranego jest na gruncie ubezpieczeń społecznych świadomość osoby pobierającej świadczenie co do braku prawa do tego świadczenia. Kryterium istnienia świadomości wynika bądź z pouczenia dokonanego przez organ rentowy, bądź z niektórych zachowań samego ubezpieczonego takich jak składanie fałszywych zeznań, posługiwanie się fałszywymi dokumentami, inne przypadki świadomego wprowadzania organu rentowego w błąd (por. K. Brzozowska, E. Dawidowska-Myszka: Obowiązek zwrotu nienależnie pobranego świadczenia z ubezpieczenia społecznego, Przegląd Sądowy 2015 nr 7-8, s. 103). Z przedstawionych rozważań wynika, że oceny, czy zasiłek chorobowy został nienależnie pobrany, należy dokonywać w odniesieniu do chwili wypłaty świadczenia, a nie z perspektywy okoliczności, które wystąpiły po zakończeniu wypłacania tego świadczenia przez organ rentowy.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że odwołującemu nie można w żadnym zakresie przypisać złej woli w zakresie pobrania nienależnego świadczenia z perspektywy czasu. Odwołujący wiedząc, że jest niezdolny do pracy postąpił zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego, występując z wnioskiem o rentę z tytułu niezdolności do pracy w styczniu 2016 roku, czyli w okresie kiedy pobierał zasiłek chorobowy. Jest to w ocenie Sądu o tyle zasadne i usprawiedliwione, że odwołujący chciał zabezpieczyć swoje potrzeby bytowe w związku z jego ograniczoną zdolnością do pracy. W dacie złożenia wniosku o zasiłek chorobowy odwołujący nie był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, nie wprowadził tym samym organu rentowego w błąd co do okoliczności dotyczących prawa do świadczenia za dzień 26 stycznia 2016 roku.

Składając wniosek o rentę odwołujący chciał uniknąć sytuacji, w której ze względu na zbyt późne zgłoszenie wniosku o rentę, zostałby pozbawiony prawa do świadczeń. Złożenie wniosku i wiążący się z tym obowiązek przeprowadzenia przez organ rentowy postępowania administracyjnego nie są równoznaczne z obowiązkiem przyznania świadczenia.

Samo prawo do świadczenia powstaje ex lege, w dniu spełnienia ustawowych przesłanek. Od tej zasady ustawa przewiduje wyjątek w art. 100 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, który stanowi, że jeżeli ubezpieczony pobiera zasiłek chorobowy, świadczenie rehabilitacyjne lub wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy wypłacane na podstawie przepisów KP, prawo do emerytury, renty z tytułu niezdolności do pracy i renty szkoleniowej powstaje z dniem zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego, świadczenia rehabilitacyjnego lub wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy. Zaprzestanie pobierania świadczenia rehabilitacyjnego należy rozumieć jako zakończenie okresu pobierania tego świadczenia, czy to ze względu na ustanie niezdolności do pracy przypadającej w czasie tego okresu, czy też z uwagi na wyczerpanie 12 miesięcy świadczenia rehabilitacyjnego. W związku z powyższym, wyklucza się wypłatę emerytury, jeżeli dana osoba pobiera zasiłek chorobowy lub świadczenie rehabilitacyjne. W konsekwencji prawo do świadczenia rentowego lub emerytalnego nabywa się dopiero po ustaniu pobierania wskazanych w art. 100 ust. 2 wyżej cytowanej ustawy świadczeń. A zatem, jeżeli w dniu spełnienia wszystkich warunków do przyznania renty osoba uprawniona pobiera świadczenie rehabilitacyjne, to ustalone prawo do renty powstaje i może być realizowane z dniem zaprzestania pobierania świadczeń krótkoterminowych (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 6 grudnia 2016 r., II UK 435/15; z dnia 7 kwietnia 2011 r., I UK 352/10 i z dnia 8 czerwca 2010 r., I UK 16/10).

W niniejszej sprawie Sąd uznał, że odpowiedzialności za błędne przyznanie odwołującemu się prawa do renty od dnia 26 stycznia 2016 roku nie ponosi odwołujący. Podstawą do żądania zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za dzień 26 stycznia 2016 roku było przyjęcie, że za ten dzień odwołujący nie ma prawa do zasiłku chorobowego z powodu ustalenia, że renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy przysługuje również od dnia 26 stycznia 2016 roku. Takie ustalenie zostało jednak prawomocnie przesądzone wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 4 kwietnia 2019 roku. Jednocześnie Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu swego wyroku podał, że ZUS błędnie obliczył okres zasiłkowy, za który wypłacił odwołującemu zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego. Okres zasiłkowy, zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy zasiłkowej, wynosi bowiem 182 dni. Licząc od pierwszego dnia przyznania odwołującemu zasiłku chorobowego, czyli od dnia 28 lipca 2015 roku, okres ten wyczerpuje się z dniem 25 stycznia 2016 roku, a nie z dniem 26 stycznia 2016 roku, jak to błędnie określił ZUS.

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę doszedł jednak do wniosku, że w rzeczywistości (...)prawkładowo określił długość okresu zasiłkowego i słusznie przyznał odwołującemu prawo do zasiłku chorobowego za dzień 26 stycznia 2016 roku. Sąd miał na uwadze, że z treści karty zasiłkowej wynika jednoznacznie, że odwołujący otrzymywał zasiłek chorobowy od dnia 29 lipca 2015 roku, a nie od dnia 28 lipca 2015 roku, jak to wskazał w uzasadnieniu wyroku Sąd Apelacyjny. Sąd Apelacyjny oparł się bowiem (k. 54 akt sprawy VII U 1205/16) na słabo czytelnej kserokopii zwolnienia lekarskiego. Nie widać na niej daty początkowej niezdolności do pracy, lecz datę wystawienia zwolnienia lekarskiego, tj; 28 lipca 2015 roku. Data wystawienia nie musi być tożsama z datą rozpoczęcia niezdolności do pracy. Faktem jest, że zasiłek chorobowy wypłacany był odwołującemu dopiero od dnia 29 lipca 2015 roku, co oznacza, że okres zasiłkowy 182 dni wyczerpał się z dniem 26 stycznia 2016 roku. Natomiast Sąd Apelacyjny błędnie określił, że okres zasiłkowy upływał z dniem 25 stycznia 2016 roku i przyznał odwołującemu prawo do renty od dnia 26 stycznia 2016 roku. Należy jednak w tym miejscu zwrócić uwagę na fakt, że Sąd rozpoznający niniejszą sprawę, nie może samodzielnie ustalać, od kiedy odwołującemu przysługuje prawo do renty. Kwestia ta została już prawomocnie przesądzona w wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 4 kwietnia 2019 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt III AUa 926/17. Należy jednak podkreślić, że sytuacja, w której doszło do wypłacenia za ten sam dzień, 26 stycznia 2016 roku, dwóch wykluczających się świadczeń, czyli zasiłku chorobowego i renty, nie nastąpiła z winy odwołującego. Wobec tego odwołujący nie może ponosić negatywnych konsekwencji tego błędu.

Bezsporne jest również, że odwołujący był pouczone, że posiadanie prawa do renty spowoduje ustanie prawa do zasiłku chorobowego. Nie mniej jednak odwołujący w żadnym zakresie nie mógł przewidzieć od jakiej daty renta zostanie mu przyznana. Odwołujący złożył w dobrej wierze wniosek o rentę, oczekując jego rozpoznania zgodnie z przepisami ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Prawo do renty zostało zaś ustalone prawomocnie dopiero 4 kwietnia 2019 roku.

Reasumując, Sąd uznał, że organ rentowy nie może wywodzić z pouczenia braku prawa do zasiłku chorobowego za dzień 26 stycznia 2016 roku i skutku w postaci uznania, że świadczenie podlega zwrotowi, ponieważ w dacie pobrania było ono należne. W związku z tym odwołujący nie ma obowiązku zwrotu kwoty nienależnie pobranego świadczenia za dzień 26 stycznia 2016 roku.

Wobec powyższego Sąd zmienił zaskarżoną decyzję, o czym orzeczono jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)